

МИРЪСНИ БУДИТЪ

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

АБОНАМЕНТЪ:
на година 50 лева.

Излиза всѣка
СЪБОТА.

Варненский и Преславский Симеонъ.

Всеpravославна конференция въ София.

IX.

Инициаторитѣ и устроители на „Всеpravославната конференция“ следъ съвещанията и имали съ другитѣ представители на „Православни църкви“ при затворени врата единъ Софийски хотелъ, и едѣ издаването на решенията си въ осемъ точки възмечена, че уравнихъ пътя на Ика въ България, послаха го памукъ и помислиха, че гатъ вече протестанти и православни безъ спънка да събиратъ на съвмѣстна мовена и духовна работа. За ва и побързаха да се опитъ да приложатъ тия решения.

Първиятъ опитъ е направенъ на 11 Ноемврий 1928 г., когато била започната всемирната молитвена седмица на младежкитѣ Християнски Дружества въ София. Първото обрание на последнитѣ стало въ неделя и въ него се ил и Софийскитѣ Митрополитъ Стефанъ. Подробности това събрание срещаме въ протестанския вестникъ „Зорница“ отъ 14 Ноемврий сѣща година. Отъ тамъ извлича се и ние сведенията си за тоя седмичен опитъ за прилагане решенията на конференцията.

Митрополитъ Стефанъ, пише „Зорница“, за пръвъ пътъ взипра участие публично въ Ика, това го направилъ, навѣрно, не е споредъ „Зорница“, за да илюстрира публично своето ставище спрямо тази чужда организация, което се разливалало отъ онова на св. Сидъ, който неотдавна потвърдилъ своето неприязнено държане къмъ нейнитѣ Младежки Християнски Дружества. Софийскитѣ Митрополитъ хвалилъ Ика и нейната истинност, за това казалъ, че ратилъ на Студентското Християнско Дружество като ржководител, надзирателъ и контролъ Протопресвитера Професора Ст. Цанковъ, а на младежкото Християнско Дружество, кждето положението било по болно, Професоръ Хр. Митровъ и щѣлъ да му рати още двама свещеници.

О нататъкъ: Митрополитъ Стефанъ казалъ, че не можелъ да допусне интерконфесионалностъ (междущерковностъ, междущерковностъ) въ българското младежко християнско движение, което щѣло да е православно и свързано ова православно движение мало особено крило въ Всемирния Съюзъ, което споредъ Митрополита Стефана щѣло да му даде калени православни.

На тия мисли „Зорница“ изразява, че никаква контрола, никакъв надзоръ върху дейността на Младежкитѣ Християнски Дружества, които ментае Митрополитъ Стефанъ да упражни чрезъ своитѣ професори пратеници, не може да има. „Зорница“ е права въ ова, което твърди, защото

Християнскитѣ Младежки Дружества на Ика сж автономни и самостоятелни и не подлежатъ на личенъ надзоръ и контролъ. Това е постановено и съ решенията на „Всеpravославната Конференция“ съ съдействието на Митрополита Стефана, и той много скоро е забравилъ това, което е решила Конференцията и което самъ той е подписалъ. Но той навѣрно трѣбва да е казалъ въ себе си, когато говорѣше въ събранието на християнското дружество: да направимъ единъ опитъ, да изкажемъ тия мисли и думи, съ които може би ще увлечемъ и православни и протестанти. Обаче, ако има между православнитѣ владии и попове, хора, които за вѣрски въпроси и задължения не даватъ пукната пара, протестантитѣ и католицитѣ здраво се държатъ о своето, и не само че не си турятъ подписъ и тукъ и тамъ, но и се трудятъ на всѣка цена и съ всички средства да прокаратъ своето на всѣкжде. Затова ако Митрополитъ Стефанъ изказва възторжествено примамиливата си надежда, че Ика ще му даде калени православни, „Зорница“ му отговаря, че тя ще даде калени, наисина, но не „православни“, а „християнски“, т. е. повтаря и тя това, което чухме и ние преди нѣколко години отъ една госпожица въ Шуменъ. Софийскитѣ Митрополитъ зле, много зле прави, дето съ своитѣ праздни мечти и илюзии всѣва въ сърцата на Православната Българска Младежъ религиозно безразличие и съ това отвара пътъ къмъ протестантизмъ въ България.

Въ своята речъ, казана въ събранието на дружеството на Ика, той възстава противъ интерконфесионалността т. е. противъ безразличието въ вѣрскитѣ вѣрвания и действия, но основата на Ика е интерконфесионалността. Членовѣтъ на Младежкитѣ Християнски дружества, безъ разлика на вѣра, ще се събератъ на едно, ще глкуватъ Священото Писание, ще разискватъ догматически въпроси безъ да се спиратъ кое е истина и кое не, кое е за приемане и кое за отхвърляне, ще си правятъ молитвата както сж направили събранитѣ въ конференцията, свикана отъ Софийския владика въ престолния му градъ и както правятъ и последователитѣ на повече отъ сто секти и вѣроизповѣдания въ Америка, и следъ това ще се разотидатъ.

Това ли искатъ устроители и инициаторитѣ на „Всеpravославна Конференция“ да въведатъ въ България, дето съ изключение на незначителни вѣрски и инородни малцинства българскитѣ народъ е компактенъ и стегнатъ въ една вѣра — Православната? Но това не е ли интерконфесио-

налностъ, противъ която се опълчава Софийскитѣ Митрополитъ? И защо не му е дошла на умъ тази мисль, когато свикваше Конференцията и вземаше участие съ своитѣ клирици въ нейнитѣ заседания?

Каква дълбока яма зѣе между това, което е решила „Всеpravославната Конференция“, и онова, което поддържатъ и учатъ ржководнитѣ органи на младежкитѣ дружества на Ика се вижда не само отъ наведеното по горе писмо въ „Зорница“ следъ като е приключила „Всеpravославната Конференция“ своитѣ занятия, но и отъ мислитѣ и схващанията, прокарани и възвѣствявани въ „Младежки вестителъ“, органъ на „Младежкия Християнски Съюзъ въ България“.

Младежкитѣ християнски дружества, пише „Вестителъ“ на всѣкжде, дето ги имало, били междущерковни и междуконфесионални, съ други думи тѣ не сж свързани неотклонно и неизменно съ никое вѣроизповѣдание и църква. Въ своя вѣроизповѣденъ и духовенъ животъ ти можешъ да бждешъ и съ католици, и съ протестанти, и съ православни, и съ ерменци, и съ всички други християнски вѣроизповѣдания. Бжди само християнинъ. Какъвъ? Това не е нужно да се знае. Това: църква, владии, попове, диаconi, вѣрски предания, това сж черупки, които сж нуждни, догдето се излупи пилето, догдето младежкитѣ прогледне и се просвѣти отъ протестанскитѣ ржководни органи; прогледне ли просвѣти ли се, всичко трѣбва да се хвърли въ смѣта. Защото всичко това е старо, всичко е стара дреха, и всѣки младъ чавѣкъ трѣбва самъ да си ошие дрехата, както намѣри по добре. Младежта не иска църква, която е оржие на политика, на народни и на расови интереси, пише в. „Вестителъ“, съ други думи църквата, за да може да привлече младежта, трѣбва да се отнася безразлично къмъ интереситѣ, нуждитѣ и копнежитѣ на държава, народъ и племе, на които принадлежатъ членовѣтъ й. Служителитѣ на църквата били стари хора, а Христосъ билъ употребилъ млади хора или съ младежка буйностъ, за да християнизира свѣта, затова и в. „Вестителъ“ навѣрно иска за служители на църквата все млади хора или буйни старци. Че Апостолъ Павелъ съветва Тита да поставя въ градоветѣ въ Критъ пресвитери стари, че едно отъ качествата на пресвитеритѣ е да бжде кротъкъ и че както апостолъ Петъръ, така и Иоаннъ наричатъ себе си пресвитери (а Петра 5. 1. в.) Иоаннъ 1, 1.), това нищо не значи за в. „Вестителъ“. Той е органъ на млади хора и тѣхъ иска да постави на работа, Поддържа той такава теория, за да порицае и другъ грѣхъ на църквата, че тя недопускала провѣрка, проучване и критика на това, което учи, грѣхъ, който измжд-

ДАВА се ПОДЪ НАЕМЪ

К Ж Щ А

МЕСЕЧЕНЪ НАЕМЪ ХИЛЯДА ЛЕВА

СПРАВКА: ПЕЧАТНИЦА „СПАСЪ ПОПОВЪ“ — ШУМЕНЪ.

хигиенична, на ново ремонтирана, състояща се отъ 5 стан, салонъ, трапезария, кухня и маза съ електрическа инсталация, обширенъ дворъ и чешма.

рилъ, за да направи църквата по умразна на младежта.

Тия мисли и схващания, които ржководнитѣ органи на Ика поддържатъ и разпространяватъ между ржководнитѣ отъ тѣхъ Младежки Християнски Дружества, доказватъ колко далечъ се намѣрватъ тѣ отъ решенията на „Всеpravославната конференция“, споредъ които „работата на тия дружества въ православнитѣ страни ще се ржководи въ съгласие съ учението на Православната Църква и при съвещание съ нейнитѣ ржководители“. Каква беда приготвиха инициаторитѣ и устроителитѣ на тази Конференция за българската православна младежъ и за Православната Българска Църква!

Подиръ всичко казано до тукъ ние не се съмняваме, че за всѣки добъръ православенъ

българинъ е явно какво претсжпление вършатъ противъ църква и отечество ония българии, миряни и духовници, служители на българската църква, които се нагърбиха съ обязаността да станатъ проводници на Ика въ България. Намъ е много трудно да повѣрваме, че всички тия хора така съ легко сърдце се заловиха за тази претсжна работа. При всичко дето не може да се изключи възможността да има помежду тѣхъ и нѣкои, които вършатъ тази работа, като всѣко друго занятие, което дава хлѣбъ, все пакъ не можемъ да не допуснемъ, че има и заблудени, които сж тръгнали на тази посока отъ желание да постигнатъ една добра целъ. Коя е тя, ще се помжчимъ да подиримъ по нататъкъ.

Подполковникъ Бѣлорѣчки.

Не унивай!

Войната отдавна се свърши, ранитѣ почти заздравѣха, обаче последицитѣ отъ нея започнаха да се чувствуватъ все по-силно и все по-вече. Тежка икономическа криза гнети народа и той изнемогва. Катастрофи ни сполетѣха и въ 1913 и въ 1918 години, за които причинитѣ ще трѣбва да търсимъ най-напредъ у насъ, а после и другаде. Въ името на прословутитѣ Уйлсонови 14 точки победителитѣ сложиха на вратата ни тежъкъ яремъ, подъ който сега се превиваме и стеномъ. Тогава всички наивно повѣрвахме въ хуманнитѣ обещания на хитрия американецъ и днесъ цѣлия народъ чувствуваше колко жестоко е измаменъ.

Ной—едно страшно и злокобно име, една горяща клада за послушния български народъ, неговата Голгота, кждето му се нанесе смъртенъ ударъ и се извърши най-великата неправда надъ единъ миренъ народъ, влѣзалъ въ войната отъ високо хуманни идеи за свободата на поробения братъ!

Тамъ цивилизована Европа го разпна на кръстъ и днесъ като стоглава хидра смуче ненаситно жизненитѣ му сокове.

И единъ день, когато го докара до просешка тояга, ще го пороби окончателно и ще го унищожи!

Репарационни задължения, окупационни плащания, ликвидационни дългове, конфискувани имоти, частни задължения и още много неизвестни намъ искания ни се наложиха.

та картина на страшната наша действителностъ, създадена за единъ великъ народъ отъ цивилизовани и хуманни нации!

Вѣрвамъ, че и ония, които нѣкога безумно бѣха съгласни границата да мине покрай племена имъ, но да се свърши по-скоро войната, сж прозрѣли горчивата действителностъ, сж разбрали какъвъ голѣмъ грѣхъ сж извършили спрямо своя народъ съ простотията си или съ своята безогледна демагогия.

Измѣна ни накара, въпрѣки желанието ни, да сложимъ о киченото съ бойна слава оржие и да наведемъ покорно у красенитѣ съ лаври глави, за да ни се сложи трѣненъ въ нецъ и ни поведатъ на законение, като гергьовски агнети Предателство сломи силата и силния български духъ. И победителитѣ извикаха въ единъ гласъ: „Разпниго“, като хвърлиха върху ни всичката вина и отговорности за кръвопрелитната война.

Като че ли България не бѣше увлечена отъ тѣхъ въ то стихийенъ пожаръ, който отъ година бушуваше около границитѣ й, до като най-последно запали.

И ни разпнаха! Днесъ, сломени, ний крети ме тежко изъ своя труденъ пътъ, превити подъ тежестъ на своя кръстъ, на собственото си безумие и позоръ!

Добро поле — най-страшното име въ нашата история, най-тежкитѣ думи въ нашата речъ, най-черното петно за племето ни! Добро поле! проклето да си ти и никога добро да не видишъ! Нека пустошъ и смъртъ покрие твоитѣ чукари, защото въ тебъ се разбиха най-свѣти идеали, на тебъ се покрусихъ най-хубави надежди, на тебъ се почерни името ни! На въ

ни времена проклето да си! Българино, чуеш ли *Добро поле*, наведи смирено глава и се погнуса от грѣха на безумците, които на това мѣсто те предадоха и почерниха като хвърлиха оржието си и трѣгнаха за своя дом!

Тѣ първи сложиха на главата ти трѣнния вѣнец и ти докараха това тежко и непоносимо време...

II

Икономическо робство души народа. Държавният бюджет е отрупан съ милиарди за плащане задължения към победителите ни. Половината от народните придобивки отиват за тѣх.

Данѣците сѣ тежки и непосилни и, понеше немогат да се посрещнат, бирници и екекутори ги събират принудително като продават покщнина и имотъ. Държавната хазна се опразва, а народа обединѣлъ-се превива и проклина злокобния часъ на своето нещастие.

Беднотията се шири безспирно и мизерия е обхванала по малоимотната частъ на народа ни.

Кризата най-много се чувствува въ дребното еснафство, въ наемното работничество и въ селското население, които сѣ болшинството. Огледайте се наоколо и ще се ужасите. Идете въ покрайнините на вашия градъ и ще се покѣртите. Посетете селата и ще изтрѣпнете предъ голѣмата промѣна, която е настанала тамъ. Нѣма вече веселитѣ селски лица; нѣма она бодър духъ, какъвто имаше преди войната; нѣма оная самоувѣреностъ и надежди.

Всичко е наведено, увѣхнало, замислено, лицата сѣ загрижено набръчкани, духътъ е унилъ, народътъ ни линѣе и чезне подъ натиска на тежка немотия.

На всичко отъ горе дойдоха стихии съ тежка зима и завършиха изпитанията му.

Единъ мой другаръ загрижено ми казваше единъ денъ: „Страшно е осиромашалъ народа ни и азъ неவிждамъ края на страданията му“. Да, не се вижда края, защото е въ пропастъ, която зѣе предъ него и, която ще го погълне, ако не се свестимъ и си помогнемъ сами!

И като пародия на всичко паралелно съ безизходното положение и изпитания на народа ни въ центроветъ на почти всички градове и по-голѣми паланки по-голѣмата частъ отъ неговата интелигенция живѣе въ разкошъ и разгуленъ животъ. Скъпи дрехи и труфила, ексцентрични и срамни моди и безгриженъ начинъ на живѣене се манифестиратъ сежедневно по улиците и за разяватъ. На това най-леко сѣ поддали голѣма частъ отъ градските жени. И не е рѣдко да чуете—дамско палто за 20 хиляди лева! И никой не си задава въпроса защо е всичко това и не е ли то срамно когато по голѣмата частъ отъ народа ни загива въ беднота! Българко, къде останаха твоите най-добри украшения скромността и пестеливостта? Къде останаха нежните ти грижи за твоя другаръ, който изнемогва ежедневно предъ твоите прищевки и капризи? Не виждаш ли го ти, че се мчи въ непосиленъ трудъ, за да те удовлетвори, не чувствуваш ли неговата голѣма загриженостъ и нещастие?

А въ кръчмитѣ и увеселителните заведения се гуляе, веселятъ се, разточителствуватъ, когато близо около тѣхъ страдатъ, плачатъ и трѣпватъ лишения!

Въ винените пѣри ли ще заглушишъ духовната си нищета и падението си?

Време е вече да се опомнишъ и да потърсишъ въ себе си ценните качества — скромността, трудолюбието и пестеливостта, — които доскоро така хубаво ни красѣха и бѣха наша гордостъ.

Да спремъ слѣпото копиране външния блѣсъкъ на европейца и се простремъ споредъ чергата си, а да вземемъ само неговите културни придобивки и да ги използваме за народното ни благосъстояние. Да помогнемъ на добрия си народъ съ всичките си сили и познания.

И когато направимъ това, сѣ право ще извикаме: „Народе, не унивай, бжедещето е твое!“

Църквата и кинематографа.

Говори се за упадѣкъ на религията и слабо развито религиозно чувство у учащата се младежъ, като се хвърлятъ за това обвинения върху учителството. Следъ настѣпилата разруха напоследѣкъ, логично е причините да се търсятъ всѣкѣде и да се използва всѣко сътрудничество, отъ кждето и да иде то. Така може да се обясни и предлаганото съдействие на киното, което отъ известно време афишира филми съ сюжетъ отъ Светото писание.

Съ задоволство се посрещна последния филмъ съ хубавото му название „Животътъ и страданията на Исуса Христа“ — Голѣмата му реклама справедливо будѣше интересъ и били могълъ нѣкой учителъ да забрани на учениците да го гледатъ? — Присѣствувахъ на специалното дневно представление и счетохъ за свой дългъ да изкажа недоумението си.

Независимо отъ изопаченията въ нѣкои сцени, които съвсемъ не отговарятъ на Светото писание, артистите въ ролите на Иосифъ, Исусъ Христосъ, па и всички останали лица, въ играта си не можахъ да създадатъ она тайнствено и сватостъ, които да импонира въ зрители и, доста деца, колкото да е жалко, не можахъ да въздържатъ смѣха си на мѣста, гдето той се явява като светотатство. — На мѣста съ голѣма трогателностъ, грубата игра възбуждаше тъкмо обратни чувства.

Естествено, играта на артиста не може да се подлага на критика. Може да е тя превъзходна за каквито и да било други филми, но грѣшка е всѣки опитъ да се подражава Богъ. Исусъ Христосъ не може да бже подражаванъ и имитиранъ отъ човѣкъ.

Общо е мнението, че тоя филмъ не постига нѣкаква възвишена целъ, ако се допустне че филмовото предприятие си е поставило такава извънъ тая, що движи всѣко капиталистическо начало. Тогава какъ се допуца неговото проектиране? — Капиталътъ има достатъчно просторъ за печалби, за това не би трѣбвало да се допуца чрезъ филма да се профаниратъ религиозните чувства и вѣрвания на християнския свѣтъ.

Не трѣбва да се разрешава внасянето и проектирането въ България на подобни филми.

Ако е умѣстно кинематографа да се използва като срѣдство за религиозно възпитание, това трѣбва да става по инициатива на църквата и под пълния нейнъ контролъ.

Учитель.

Б. Р. Ние гледахме тоя филмъ и останахме съ впечатление, че сѣ него се цели да се осмѣ

християнството и неговия Основателъ. Въ този филмъ нѣмаше нищо естетично, нищо трогателно. Децата се смѣха, а възрастните се възмущаваха. Но кой следи у насъ за тия нѣща?...

Въ гр. О.-Пазаръ.

Свещеницитѣ отъ О. Пазарска дух. околия сѣ имали на 20 тог окол. събрание. Председателствувалъ е Н. Пр. Епископъ Андрей Велички. Пишатъ ни, че неговото посрещане тамъ е било много тържествено. Сутринтъ е имало въ църквата архир. служба. Макарь дълниченъ денъ, църквата е била препълнена съ богомолци. Присѣствуваха учителите и учениците отъ училищата. Н. Пр. казалъ назидателна проповѣдь, съ която завладѣлъ всички богомолци.

Следъ обѣдъ въ 2 ч. било открито събрание. Присѣствуваха освенъ свещеницитѣ и всички учителки и учители отъ гимназията, прогимназията и основното училище, а така сѣщо и пом. окр. инспекторъ, и сѣ голѣмо внимание изслушали реферата на свещ. Г. Овчаровъ, който говорилъ на тема: *Какъвъ трѣбва да бже свещеника*.

Въ разискванията по реферата взели участие учил. инспекторъ, Дир. на прогимназията и др. като направили бележки, пояснения и допълнения по реферата. Въ заключение говорилъ Н. Пр. като развилъ ценни мисли по реферата и билъ изслушанъ съ най-голѣмо внимание. Отъ името на учителството му била изказана благодарностъ дето разяснилъ увлекателно и ясно поставени въпроси.

Следъ реферата билъ избранъ за делегатъ въ год. събрание въ Варна Сакеларий Ив. Кълчишковъ. Преизбрано било старото настоятелство на окол. свещ. братство. Гласуванъ билъ бюджетъ на братството за 1929/30 год.

Отъ името на братството билъ изработенъ протестъ дето изданията на свещ. съюзъ (Сп. „Прав. пастирь“ и в. Паст. дѣло“) били опартизани.

Хора отъ секретарията и тѣхни приближени се ползували отъ тѣхъ свободно, за да нападатъ свещеници и владици, които имъ сѣж неприятни. (Случая съ Прот. Хр. Димитровъ въ *Пр. н-ръ* и Тюлешковъ в. *П. д.*) Постѣпката имъ се осждадала остро.

На другия денъ 21 тог о си заминалъ Н. Пр. за Варна, изпратенъ отъ свещеницитѣ, ученическото християнско дружество, всички учителки, учители и ученици и гражданството. Поднесени му били букети отъ ученици и ученички.

Семейството на Батембергъ за нашия царъ.

Семейството на първия български князь Батембергъ живѣе — съпругата графиня Хартенау и дъщеря ѝ Цвѣтана въ Грацъ, а сина Крумъ Асенъ въ Виена. Графинята и дъщеря ѝ живѣятъ въ единъ скроменъ дворецъ, който е по-скоро единъ музей съ извънредно ценни исторически предмети отъ Освободителната и Срѣбско българската войни. Нѣма българинъ, който е билъ въ Грацъ, да не е посетилъ тѣхния домъ. Прави впечатление почетното мѣсто, което заема въ тѣхния домъ портрета на бившия царъ Фердинандъ и особено на Царъ Борисъ. Старата графиня не изпуска случай при срещи съ българи да не изкаже нѣколко ласкави думи за благородния и винаги внимателния ни Царъ.

Синътъ графъ Крумъ Асенъ Хартенау живѣе въ Виена. Той заема висша длъжностъ въ м-вото на финансиите. Н. В. Царътъ получи по случай последните празненства една поздравителна телеграма отъ него.

Запишете ни своя приятелъ за абонатъ на вестника. Ще изгуби ли нѣщо, ако чете **НАР. БУДИТЕЛЪ**?

ХРОНИКА.

На 26. тог о въ Шуменъ се състоя годишното събрание на Окол. свещ. братсво. Присѣствуваха около 50 свещеника. Председателствувалъ Н. Пр. Епископъ Андрей Велички. Сутринтъ се отслужи св. Литургия отъ свещ. Зах. Апостоловъ, който служи добре и биде похваленъ за това. Свещ. Хр. Василевъ каза хубава проповѣдь.

Свещ. А. Радусевъ прочете рефератъ на тема: *Свещеницитѣ като културностроители въ енорията*. Станаха живи разисквания, които допълниха хубавите мисли въ реферата. Н. Пр. Еп. Андрей въ заключение обособи всички изказани мисли и похвали свещеницитѣ за готовността имъ да работятъ съ обичъ и преданностъ за успѣха на христовото дѣло въ тѣхните енории. Той бѣше слушанъ внимателно и създаде всрѣдъ свещеницитѣ атмосфера на кротостъ, довѣрие и обичъ.

Бидоха избрани делегати за год-то събрание въ Варна: Прот. Ив. Дочевъ, Ат. Миневъ, свещ. Теодоръ Поповъ, свещ. К. п. Цвѣтковъ, свещ. Хр. Василевъ и свещ. Ст. Поповъ. Настоятелство: Свещ-тъ Д. Попвасилевъ, К. п. Цвѣтовъ Ст. Поповъ и К. Христовъ. Контролна комисия: Свещ-тъ Марко А. Поповъ, Н. Хубанчевъ и В. Яковъ.

Вечерта Н. Пр. си замина за Варна.

За свещ-тъ изъ цѣла България отъ 15. тог о се свиква *пастирско богословски курсъ* въ София Дух. Семинария. Понеже Варненската епархия е много далечъ отъ София и на свещ-тъ отъ тукъ е трудно да ходятъ тамъ, (Процентно тѣзи курсове се посещаватъ много слабо отъ свещеници изъ Варн. епархия) за свещеницитѣ отъ тази епархия ще се свика такъвъ курсъ въ Преславския манастирь. Ще взематъ участие като лектори Митрп. Симеонъ, Еп. Андрей, Проф. Архим. Д-ръ Евтимий. Ще бже поканенъ другъ професоръ — специалистъ (може би Проф. Миятевъ) да чете лекции по Българска църковна история, така малко позната за всички българи. Курсътъ ще бже за две смѣни по 10 дни.

Въ първа „Нанчова“ прогимназия отъ записаните 139 ученици и ученички, презъ годината сѣ напуснали 9, допуснати до изпитъ завършенъ прогимназиаленъ курсъ 126, недопуснати 4, освободени отъ изпитъ 10, а именно:

1. Байчева Лиляна Илиева.
2. Жековъ Антонъ Александровъ.
3. Михайлова Емилия Димитрова.
4. Тимнева Лиля Петкова.
5. Бояджиевъ Александъръ Иордановъ.
6. Дюкмеджиева Мара Величкова.
7. Иванова Надя Петкова.
8. Атанасова Радка Иванова.
9. Гарабедова Султанка Маркарова.
10. Неджекиевъ Зюхти Мехмедовъ.

Директоръ: Р. Вълчевъ.

При II Шуменска прогимназия привършватъ учебната го-

дина всичко 105 ученици III класъ. Отъ тѣхъ 18 ученици не се допускатъ до изпитъ за завършенъ прогимназиаленъ курсъ, 10 се освобождаватъ отъ такъвъ, а именно:

Петкова Валентина Маркова, Гочевъ Димитъръ Алексиевъ, Касчиевъ Атанасъ Василевъ, Стояновъ Стоянъ Илиевъ, Алексиева Боянка Кръстева, Иорданова Христина Василева, Атанасова Весела Георгиева, Балгаджиева Веселина Георгиева, Попова Стататка Георгиева, Илиева Веселина Рачева.

Директоръ: Здр. Стояновъ.

Преславски Сжд. Изпълнителъ

Обявление № 43

На 6/VII 1929 год. по изпитнително дѣло № 434/928 год. ще продамъ въ с. Златаръ публиченъ търгъ разни **движими имоти**, оценени 13,000 лв., принадлежащи на Захаръ Гиневъ отъ с. Златаръ, за полза на Рафаилъ Авр. Гиневъ отъ гр. Шуменъ.

гр. Преславъ 19/VI 1929 год.

Сждия-Изпълнителъ: Б. Каревъ.

Обявление № 11

На 6/VII 1929 год. по изпитнително дѣло № 118/928 год. ще продамъ въ с. Златаръ публиченъ търгъ разни **движими имоти**, оценени 4,000 лв., принадлежащи на Захаръ Гиневъ отъ с. Златаръ, за въ полза на Стилиянъ Хорозовъ отъ гр. Шуменъ.

гр. Преславъ 19/VI 1929 год.

Сждия-Изпълнителъ: Б. Каревъ.

Обявление № 4

На 6/VII 1929 год. по изпитнително дѣло № 468/928 год. ще продамъ въ с. Златаръ публиченъ търгъ разни **движими имоти**, оценени 5000 лв., принадлежащи на Маринъ Севевъ отъ с. Златаръ, за въ полза на Петъръ Василевъ отъ гр. Шуменъ.

гр. Преславъ 19/VI 1929 год.

Сждия-Изпълнителъ: Б. Каревъ.

Обявление № 33

На 15/VII 1929 год. по изпитнително дѣло № 332/926 год. ще продамъ въ гр. Преславъ публиченъ търгъ разни **движими имоти**, оценени 4,600 лв., принадлежащи на Тодоръ Б. Деланковъ отъ гр. Преславъ, за въ полза на Петъръ С. Петковъ отъ гр. Преславъ.

гр. Преславъ 19/VI 1929 год.

Сждия-Изпълнителъ: Б. Каревъ.

Обявление № 51

На 19/VII 1929 год. по изпитнително дѣло № 518/925 год. ще продамъ въ с. Златаръ публиченъ търгъ разни **движими имоти**, оценени 3500 лв., принадлежащи на Севко К. Мариновъ отъ с. Златаръ, за въ полза на Стоянъ Ив. Марашли отъ с. Касапла.

гр. Преславъ 19/VI 1929 год.

Сждия-Изпълнителъ: Б. Каревъ.

Обявление № 40

На 22/VII 1929 год. по изпитнително дѣло № 401/927 год. ще продамъ въ с. Кочово публиченъ търгъ разни **движими имоти**, оценени 7,000 лв., принадлежащи на Ангелъ Вълчевъ отъ с. Кочово, за въ полза на Христо Христовъ отъ гр. Преславъ.

гр. Преславъ 19/VII 1929 год.

Сждия-Изпълнителъ: Б. Каревъ.